

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 31 (40)
31.VII.-6.VIII.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менажите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на цялостни човеци. С всяка изминала година Родовото и мение увеличава своята парична стойност, ставайки безценни за децата и внуците.

“НАЛИ И НАШИТЕ БАБИ И ПРАБАБИ ДОМ СА ВЪРТЕЛИ И ЛЮЛКИ ЛЮЛЕЛИ”

Елена ХАЙТОВА

От двора на красивата къща “Панорама” се носи кучешки лай и към вратата вече тича спретната жена с високо вдигната коса и работен панталон. Кучето не е зло, то само предизвестява кой е поредният гост за деня в този гостоприемнен родопски дом в село Хвойна - по пътя от Пловдив за Смолян, което тъне в зеленина, ливади и градини.

Чевръстата стопанка се казва Милка - красива зряла жена, живяла дълги години със съпруга си в Пловдив, а отскоро и двамата отново са се върнали в родните места, защото никой не може да избяга от корена си. Той зове, напомня и мами своите чедата отново да се върнат при него, че който се е отдалечил или забравил за него, нищо добро не го очаква.

- Родена съм близо до връх Персенк в китното село Лилково - разказва стопанката, но станах Хвойненска снаха. По-точно мъжът ми е от Павелско, ала тук в Хвойна имаме къща. Беше остаряла, трябваше да я

Милка Кърнева на терасата на хубавата си къща, която тя и мъжът ѝ непрекъснато озеленяват и разхубавяват

ремонтираме. Съпругът ми намери в зида ѝ бутилка с попивателна вътре и писмо. Прочетохме го, когато той я счупи. Такива бутилки някога слагали нашите деди, за да се знае не само как е положен основният камък на къщата, а и историята на самото селище. Така къщата и след време да остаре и рухне, тя си има свое житие-битие, своя автобиография също като жив човек. Така миналото не се забравя и се тачи свято. А тук някога е било

комитско кафене...

Лицето на Милка руменее. Горда е с този факт. А и със своя дом. Всичко вътре е подредено по селски обичай - без преструвки и излишен разкош, без лукс и ненужни екстри. Тя не обича думата “хотел”, предпочита да казва “селска къща” за туризъм. За нея селото не е изостаналост, а гордост. Такива неща харесват и хората, които посещават дома им. За тях тя приготвя с мерак и хъс родопските специалитети: катми, пататник (специалитет с тесто и картофи), родопски клин (баница с ориз), качамак и печено, а млякото е два вида - и овче, и краве. Чисто и гъсто подквасено.

На стр. 6

РЕГИОНАЛНА СРЕЩА ВЪВ ВАРНА

На 01.08.2006 г. от 19.00 часа в Младежки дом “Орбита” - 2-ри етаж ще се проведе регионална среща на привържениците на иде-

ята за изграждане на родови именения в България. Гости ще бъдат Ефим Кушнер, Атанас Панчев и Николай Кафтанджиев.

120 години от рождението на Лечителя

РОДОЛЮБЕЦЪТ ПЕТЪР ДИМКОВ

Доцент д-р Христо Карагьозов, главен координатор на Инициативния комитет “Петър Димков”

Като отговорен редактор на книгата на Николай Кафтанджиев “Петър Димков - добре познатият... непознат” в течение на 8 години аз буквално плувах в океан от информация и знания ЗА и ОТ Лечителя. Е, не се удавих, ала останал поразен от две неща: от неговата **ДУХОВНОСТ**, от необикновената му духовна еманация. И второ (но не второ по значение) - **от нравствения му пример за служене**

на Род и Отечество, с една дума: от родолюбието му.

Несъмнено Петър Димков е сред най-популярните и обичани българи през двадесети и (защо не!?) двадесет и първи век. Както се казва в Обръщението на Инициативния комитет “Петър Димков” във връзка с честването на 120-годишния му юбилей, неговото име кара да просветват лицата на хилядите **БЕЗПЛАТНО ИЗЛЕ-**

КУВАНИ българи, изтъркали стълбите на дома му на улица “Златовръх”.

На стр. 6-7

Петър Димков, съпругата му Мария и първото им дете - Любомир

Майката Земя

Моя майчице добра,
родна българска земя,
за тебе съм готова да умра
и за гордия ти дух и красота.

Къде са твоите деца?
Не трябва ли да се събуждат вече от съня?
Любов безкрайна да ти подарят,
от ада, в който вкарана си, да те изведат.

Столетия търпиш помежду им омраза, мъст,
в недра си поглъщаш отровната им жлъч.
Днес за пари си предавана,
с гробовете на бащите разпродавана.

Душата ти е изтерзана,
плодородната снага е жива рана
там, където с трактор е орана,
с отрови пръскана,
от бетон разкъсвана.

Но идват нови времена,
ще спасят чедата ти света -
ще поеме българският род
път към съвършенство и чист живот.

Кръстанка ПАНЧЕВА

Масанобу Фукуока - Япония:

По мое мнение, ако 100% от населението бяха фермери, това щеше да е идеално. На един човек в Япония се падат 0,1 ха обработваема земя. Ако на всеки човек се дадат по 0,1 ха, ще се получи 0,5 ха на семейство от 5 човека и това ще бъде повече от достатъчно, за да се изхрани семейството. Ако бъде въведено натуралното земеделие, то фермерът ще има също така достатъчно време за социална активност в селската община и за почивка. Аз мисля, че това е най-прекия път, за да се превърне страната в щастлива процъфтяваща земя.

ISSN - 1312-7063

В каталога на
РП нашият
номер е

618

Целияме осъществяват и програмата!

Вече излезе на пазара четвъртата книга на издателска къща “Новата цивилизация” от поредицата “Библиотека Анастасия” - “КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН” на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите.

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail&rodimene@yahoo.com

(Продължение от миналия брой)

Неразличаващото знание може да бъде реализирано само по пътя на пряката интуиция, но хората се опитват да го напъхат в привичните рамки, като го наричат инстинкт. Всъщност това е знание, което произтича от неназоваем източник. Откажете се от различаващото съзнание и престъпете границите на света на реалността, ако искате да познаете истинското лице на природата. Започнете с признанието, че няма нито запад, нито изток, нито четиригодишни времена, нито също така ин и ян.

Може да се признае тяхната ценност в качеството им на временно средство или указател за посоката, но те не

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЈАТА НА ЕДНА СЛАМКА

трябва да се считат за висше достижение на човешкия дух. Научната истина и философия - това са концепции на относителният свят и в този свят те се явяват носители на истината и

имат ценност. Например за съвременните хора, които живеят в относителен свят, който разрушава реда в природата и предизвиква колапс на тяхното собствено тяло и дух,

/Въведение в натуралното земеделие/

системата ин-ян може да служи като удобно и ефективно ръководство за възстановяване на този ред.

Когато аз стигнах до това, младежът ме попита: "Значи, вие не само отричате естествените науки, но също така и Източната философия, основана върху ин-ян и И-Цзин?"

Може да се каже, че тази философия служи като полезна теория, която позволява на хората да овладеят правилна система за хранене, докато не бъде достигнато истинското на-

турално хранене. Но ако вие разберете, че крайната цел е да излезете извън границите на относителния свят, за да се къпете в океана на свободата, тогава привързаността към теорията ще стане нещастие за вас. Ако личността може да влезне в света, в който двата аспекта ин и ян се връщат към тяхното първоначално единство, то с това ще завърши мисията на тези символи.

Младежът, който беше дошъл неотдавна, каза: "Тогава, ако станете натурален човек,

то можете да ядете всичко, което поискате?"

Ако вие очаквате да срещнете светлия свят на другия край на тунела, то тъмнината продължава все повече. Ако повече не искате да ядете нещо вкусно, то вие можете да оцените истинския вкус на всичко, което ядете. Лесно е да се сложи на масата за обяд проста храна за натурално хранене, но тези, които действително могат да се наслаждават на такъв празник, не са много.

(Слегва)

(Продължение от миналия брой)

- Не беше възможно да не ги чуеш и хората от екипажа ти ги чуа. Някои от тях излязоха на палубата и се смееха на момичето, а на мен не ми се искаше да ѝ се смеят. После те, сякаш осъзнали нещо, престанаха да се смеят. Но ти не излезе на палубата и корабът продължаваше бавно да се отдалечава. Тя мислеше, че не я чуваш, и продължаваше упорито да вика: "Обичам те Владимир". После започнаха да ѝ помагат приятелките ѝ и те викаха заедно с нея. Беше ми интересно да узная, що за чувство е това - любовта, заради което човек губи контрол над себе си, или, може би, да помогна поиска на тази девойка, и извиках заедно с тях: "Обичам те Владимир". Сякаш забравих в този момент, че не мога да произнасям думи просто така, зад тях задължително има чувства, осъзнатост и достоверност на природната информация. Сега знам, колко е силно това чувство, то и на разума не е много подвластно. Тази селска девойка започна да вехне и да пие алкохол и аз с голям труд ѝ помогнах. Сега тя е омъжена и потънала във всекидневните грижи. А на мен, към моята, ми се наложи да добавя и нейната любов.

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие

Историята с девойката малко ме развълнува, разказът на Анастасия добре и в подробности възкреси в паметта ми онази вечер и всичко действително стана така както тя казваше. Това беше реално. Своето образно обяснение в любов на Анастасия не ми направи тогава никакво впечатление. Дори когато видях нейния начин на живот, запознах се със светоусещането ѝ, тя все пак ми се струваше някак нереална, независимо от това, че седеше до мен и можех просто да се докосна до нея. Съзнанието ми, привикнало да ползва други критерии за оценка, не я възприемаше като съществуваща реалност. И ако в началото на нашата среща ме влечеше към нея, то сега тя не предизвикваше у мен предишните емоции. Аз попитах:

- Значи, смяташ за случайно появяването на тези нови чувства в теб?

- Те са желани - отговори Анастасия, - те са даже приятни, но ми се прииска, да ме обичаш и ти. Аз разбирах, че опознавайки мен и моя свят по-отблизо, ти няма да можеш да ме възприемеш като обикновен човек, може би дори ще се страхуваш понякога. То така се и случи. Аз сама съм виновна. Много грешки направих. През цялото време, не знам защо, се вълнувах. Бързах, да обясня не успявах. Глупаво е някак всичко. Така ли е? Трябва да се поправам.

При тези думи тя мал-

ко тъжно се усмихна, докосна с ръка гърдата си и аз веднага си спомних произшествието от едната сутрин на моето пребиваване при Анастасия.

Буболечките

В онова утро аз реших да направя всички утринни процедури заедно с нея. Отначало всичко вървеше добре: и под дърво постоях, и кълчета разни докосвах. Тя ми разказваше за тревите, после легнах до нея на тревата. Бяхме напълно голи, но даже на мен не ми беше студено, може би заради това, че побягах с нея из гората. Великолепно настроение имах, усещах някаква лекота и не само физическа, тя беше сякаш вътре в мен. Всичко започна с това, че почувствах на бедрото си пощипване, вдигнах глава и видях - на бедрото и на крака ми имаше буболечки, мравки и според мен, бръмбарче. Посегнах да ги ударя, но не успях. Анастасия ми хвана ръката и я държи:

- Не ги пипай - каза.

После застана пред мен на колена, наведе се и притисна другата ми ръка към земята. Лежах като разпънат. Опивах се да освободя ръцете си, но не ставаше, почувствах, че е невъзможно. Тогава се задържах, като полагах доста усилия. Тя ме удържа, без да се напъга особено, че се и усмихваше при това. А по тялото си чувствах все повече и повече пълзящи, гделичкащи, пощипващи, по-

хапващи и си направих извод: те започват да ме ядат. Аз бях в ръцете ѝ, в пряк и преносен смисъл и оценявах обстановката: никой не знае къде се намирам, никой и няма да се забие тук, а и да дойде някой - ще види само оглозганите ми костички, ако ги види. И много друго мигновено ми премина през главата тогава и навярно инстинктът ми за самосъхранение ми подсказа, единственото в такава ситуация, възможно решение. С всичката си сила и отчаяние впах зъби в оголената гърд на Анастасия, че и замяха глава при това. Разтворих зъбите си, едва когато ти извика. Анастасия ме пусна, скочи, с една ръка се държеше за гърдите, с другата махаше нагоре, опитваше се да се усмихва. Аз също скочих и ѝ извиках, трескаво отърсвайки се от пълзящите:

- Гадините искаше да нахраниш с мен, горска вещице, но няма да се дам така лесно!

Продължавайки да ма-

се на разтревоженото обкръжаващо, Анастасия ме погледна и бавно, а не като обикновено бегом, тръгна към своето езеро, навела глава. Постоях още някое време и размислях какво да правя по-нататък: да се върна при реката, но как да намеря пътя? Да тръгна след нея, но за какво? И все пак тръгнах към езе-

ро. Анастасия седеше на брега, разтриваше с длани някаква трева и я втриваше в гърдите си на това място, където се виждаше огромна синина от моето ухапване. Известно време в мълчание тъпчех край нея, и я попитах:

- Боли ли?

Без да обръща глава, тя отговори:

- По-скоро е обидно.

И мълчейки продължи да втрива тревистия сок.

- Защо ти хрумна да се шегуваш така с мен?

- Искан за добро. Всички пори на кожата ти са запушени, изобщо не дишат. Буболечките биха ги почистили, не е така болезнено, по-скоро е приятно.

- А змията, дето с жилото си се тикаше в крака ми?

- Нищо лошо не ти правеше тя, а дори и да беше изпуснала отрова, то само повърхностно и аз бих го изтрила тутакси. Кожата и мускулите на петата ти са безчувствени.

- Това е от авария - отбелязах аз.

Известно време ние

мълчахме. После, като не знаех какво да кажа, попитах:

- Защо, както по-рано, когато загубих съзнание, на теб не ти помогна, онзи невидимият?

- Затова и не ми помогна, защото се усмихвах. И когато започна да хапеш, се стараех да се усмихвам.

Стана ми неловко пред нея и хванах лежащата край мен купчина трева, с всички сила я разтрих с длани, после застанах пред нея на колена, и започнах да натривам с влажни длани синината.

Мечтите - сътворяване на бъдещето

Сега, когато узнах за чувствата на Анастасия, за желанието ѝ при цялата си необикновеност да докаже, че е естествен и обикновен човек, аз разбрах каква болка съм причинил на душата ѝ онази сутрин. Още веднъж ѝ се извиних. Анастасия отговори, че не се сърди, но сега, след направеното от нея, се бои за мен.

- Какво толкова страшно би могла да направя? - попитах аз и за пореден път чух разказ, който не би трябвало да се излага на сериозно от човек, желаещ да изглежда толкова нормален, както всички живещи в нашия свят хора.

- Когато замина корабът - продължи Анастасия, - и местните младежи се отправиха към селото, аз известно време постоях на брега сама и ми беше хубаво. После избягах в моята гора, денят мина както обикновено, а вечерта, когато вече се появиха звездите, легнах на тревата и започнах да мечтая, тогава се оформи и този план.

- Какъв е пък сега този "план"?

(Слегва)

На 19.03.2006 г. съвсем случайно попаднах в залата на НТС и се оказах на учредителното събрание на Българска Родна партия. Помислих си поредната проява на българската мания за създаване на "безмислени партии", но когато чух да се говори за "Родови имена", се заслушах.

Много отдавна мечтаех за това, защото бях разбрала, че децата стават личности на замаята. Не са достатъчни само книжките и компютрите. Истински здрави, мъдри и независими хора не може да има без контакта с природата. Но това не е контакта на краткотрайните екскурзии, а пълното взаимодействие между чо-

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИТЕ

век и природа, което се създава в едно семейно стопанство.

За съжаление аз не отгледах така децата си и винаги съм съжалявала за това. За ползотворното въздействие на този начин на живот върху земята няма да говоря, защото мисля, че на всички вече е ясно колко катастрофално е положението и мрачната перспективата при сегашното ни отношение към нея и свръхпроизводството в големите градове.

Това, което най-много ме очарова в тази идея, е точно екологията на човешката личност, защото в момен-

та сме свидетели на невероятна деградация на хората, резултат от силно урбанизирания начин на живот. За съжаление и в тази област прогнозите не са оптимистични. Струва ми се, че ако енергично не се промени моделът на живот, много скоро процесите на личностната деградация ще станат необратими и тогава ще се изравним пред поколения от нравствени и физически уроци, с каквито

никакво общество, нация или държава не може да се изгради или запази.

Много ми допаднаха идеите, въпреки че начинът за осъществяването им не ми е много ясен, но нали точно за това е партията - да предложи и разработи конкретната технология - политическа, законова, практическа. С голямо разочарование обаче чух за някаква Анастасия, която дава мъдрите си съвети на

някакъв човек Мегре, който се явява посланик на тази мъдрост в света. Не съм против това като художествен похват. Има много такива примери в литературата - достатъчно е да си спомним Карлос Кастанеда. Всеки има правото да се вдъхновява от различни реални или въображаеми същества, но, господа от БРП, несегажно е това да залегне в документите на една политическа партия. Мисля, че много хора като мен ще отблъснете от иначе хубавата ви идея. Все пак дейността на една партия почива върху прагматизма, колкото и абстрактни да са идеите, вдъхновяващи членовете ѝ. Иначе тя действително ще се превърне в секта и никои нормален човек не би я взел на сериозно. Аз лично не бих искала да членувам в партия, в която насоките се дават от някакво неизвестно същество. В никакъв случай не съм против това всеки да се вдъхновява от каквото иска и каквото му харесва, но пак повтарям - партиите имат строго прагматични цели, за да могат да реализират идеите в реалния живот.

Тези ми разсъждения споделям с вас, защото всичко това ме отблъсна от партията ви и така и не се присъединих към вас, въпреки че одобрявам идеите ви.

Ф. МИТАКИЕВА

Коментар от Сергей Инджов - председател на БРП

Болезнено ми е да чета подобни писма. Преди всичко, защото в тях има много истина, идваща от душата на тези искрени хора и на второ място, защото показват колко неумело сме представили вижданията си за една политическа партия.

Аз изцяло споделям загрижеността на г-жа Митакиева и многото други будни хора за неблагоприятните тенденции в екологията на човешките отношения и природата като цяло. Не споделям обаче песимизма в тези възгледи - човечеството активно търси изход от създалата се ситуация и убеден съм ще намери такъв. Решението тук не би могло да бъде еднозначно - едно от добрите решения е пътя на екохуманизма. Това направление от десетилетия се развива от различни организации и личности по целия свят. Към него се стремят и от запад и от изток, вероятно не просто защото е дошло време да се мисли на сериозно за оцеляването - морално и физическо, а защото материалното (запада) и духовното (изтока) са двете лица на живота ни на тази планета.

В писмото е засегната и една тема, която ме накара да дам отговор на страниците на вестника, а именно връзката на някаква си Анастасия и програмата на БРП. Новата политическа формация, чието учредително събрание се състоя на 19.03.2006 г. не е само партия на читателския клуб Анастасия. Именно такива рамки се опитват да ни припишат някои медии, търсещи сензацията на всяка цена. Очевидно и ние сме дали някакъв повод за тази грешка.

Аз виждам в книгите на В. Мегре невероятно сполучливо и емоционално представяне на множеството екологични проблеми, надвиснали над човечеството. Тематиката в тези книги, необичайния изказ и множеството разумни и точно прицелени подсказки ги превърнаха в настолни пособия за много хора, както в Русия, така и у нас.

От десетилетия насам учените от цял свят се опитват да обърнат внимание на хората върху неблагоприятните тенденции в развитието на обществото, а от там и върху природата. За съжаление сухия език на научните факти и цифри не привлича интереса на медиите и на обществото. Показателен е примерът и с отчетите на изследвания на БАН в областта на екологията, които биват системно премълчавани от средствата за масово осведомяване, за сметка на подробни информации за събитията около поредната набедена певица" например. (Как се манипулира общественото мнение е добре опи-

БЪЛГАРСКА РОДНА ПАРТИЯ

сано от г-р А. Гълабов в книгата му *Окована свобода* и в книгата на неговия руски колега г-р Борис Мегведев *С какво маймуната е по-умна от човека*.) Въпросът за съществуването на Анастасия никога не е бил предмет на интерес от страна на БРП. Идеите за Родови имена и Родови селища като разумна алтернатива отдавна назрява в будната част от българското общество. Много хора индивидуално, водени от вродения си усет за земята, са тръгнали по пътя на Родовите имена значително преди появата на въпросните книги. (За такива в. "Родово име" вече писа нееднократно.) Самата идея за живот в хармония е изключително устойчива в целия свят и навсякъде, където има възможност, тя се прилага - от Финландия до Южна Африка. Към нея се прибъгва и в кризисни ситуации - в Странджа още битува нарицателното шаронка" като кратко описание на голям двор от 5 дка с малка къщичка в него, предоставяни на българските бежанци от южна

Тракия. Очевидно тогавашният комисар по бежанците на международната общност, Рене Шарон намира добро решение - достатъчно земя, за да оцелее едно семейство, но наполовина от нужното, за да бъде независимо.

Оковани от натрапени мисли, ние се сещаме за освобождаващото действие на близостта с природата едва в критичните си моменти. Тогава пред нас стои изборът: или продължаваме сляпо напред по пътя за никъде, или заемаме своето място на сътворец на света около нас и отговорно възстановяваме първоначалния му вид и взаимоотношения. Ние от БРП избрахме втория път.

Днес стотици хиляди хора по целия свят живеят в Родови имена - някои инстинктивно, други осъзнато. Натрупаният от тях опит е безценен и ние правим всичко необходимо да стане той достъпен и за българина. Знанието само по себе си е сила, но ако не намери своя материален израз, то остава безполезно. Това ни кара да излезем от рамките на просветителството и да тръгнем срещу течението на обичайната политическа мисъл. Естествено бе нейните клакьори да побързат да ни замерят с развалени яйца. Резултатите обаче се оказаха съвсем неочаквани - хора от цялата страна разбраха, че ни има, че не само те мислят различно. Те смело заявиха симпатиите си към нас и активно се заеха с конкретна работа по места. Полуци се така, че вместо да извадят очи-изписаха вежди", за което много благодаря.

Днес един бегъл поглед върху оформящата се членска маса" може да шокира всеки политолог - около 90% от членовете ни са много добре образовани и не само по документи. Възрастовия диапазон се колебае от млади студенти до мъдри пенсионери. Религиозната толерантност и разбиране привлякоха хора от различни религиозни общности и атеисти от всички краища на България.

Постепенно и неотклонно се превръщаме в истинка "партия на Българския род". Да бъда в такава партия за мен е чест.

Десети международен симпозиум Седем Рилски езера от 16 август до 20 август

"Към Прехода с Прощка и Любов! Единение на всички българи по света"

Новата хижа Рилски езера

Откриване: 16 август, сряда от 18 часа

За участие представяне на лекциите в предварителен срок от един месец

Координация: Културна Асоциация "Бейнса Дуно" и Сдружение "ДЕН"

телефони: 02/986 77 73 или 088/702 54 04

02/975 38 70

Методи за компостиране

Хартмут ВОГТМАН

В биологичното градинарство понастоящем познаваме три основни метода за компостиране, които трябва да се прилагат с предимство според условията в съответното местонахождение. Това са бидон за компостиране, сандък или силажно хранилище и купчина (купа или трапец).

Бидонът за компостиране се препоръчва особено за метода на горещото компостиране (температури в компоста над 50 градуса С), тъй като развиваната топлина се задържа в материала по-дълго време, отколкото в купчина или в силажно хранилище. Бидонът за компостиране може да се направи собственооръчно от чист съд (предимно поцинкован) със съдържание около 200 литра. Дъното и капака се отстраняват и в горната и долната половина се пробиват отвори с диаметър от около 10 мм.

За основа служи метална или дървена скара, поставена на тухли. За предпазване от слънце и дъжд варелът се покрива с дървен капак или с ламарина. Но компостирането във варел изисква добро наблюдение на процеса, за да се избегне разваляне или прекалено изсушаване. Във всеки случай този метод подхожда отлично

в градина с много паразити и плевели, тъй като чрез силното загряване на материала напълно се унищожават яйца на охлюви, причинители на болести и семена на плевели.

Препоръчва се използването на един бидон за ежедневните отпадъци и втори бидон за компостирането на добре смесените по-късно материали. Още по-изгодно е варелите за компостиране да са три: един за събиране, един за угнилия материал и един за готовия компостиран материал. Така биологичният градинар ще има на разположение по всяко време добре угнил и пресен компост за различни цели на употреба. Всъщност варелите за компостиране може да се купят в търговската мрежа в различни изпълнения (напр. от пластмаса).

Сандъкът или силажното хранилище за компост също пести

място и затова е много подходящ за дребни градинари. Подобно на бидона за компост и тук се препоръчва да има на разположение най-малко три сандъка. Сандъците за компост може много лесно и евтино да се направят от дърво. Но и тук има съответните възможности в търговската мрежа. Който иска да произведе различен компост в малки количества, не може да мине без сандък или варел за компост.

Подобно е слагането в мрежа или силажно хранилище за компост. Тъй като при този метод има опасност от изсъхване, мрежата се обвива с черно пластмасово фолио до височината на пресните отпадъци (около 30 см). Всеки път с покачване количеството на компоста, фолиото се придърпва нагоре, така че той винаги да предпазва слоя на прясно подадените отпадъци. Това предпазва и от отвя-

ване на материала и закрива гледката на съседа върху различните пресни отпадъци. Сандъците и силажните хранилища за компостиране също трябва да се покриват с капак, както и бидоните за компост.

Купчината компост е метод, който изисква най-незначителни инвестиции. Но купчината компост изисква повече място в сравнение с другите методи. Предимство е обаче лесното наблюдение на процеса на компостиране и лесното трансформиране на материала, когато това е необходимо. Освен това до купата за компостиране винаги може да се добавя и не е необходимо върху вече компостиран материал да се напластява пресен материал, както това е при другите методи. Опитният производител на компост събира своя материал в сандък или силажно хранилище, респ. върху сборна куп-

Проба в шепата за влажност на компоста

Пълна ръка компостен материал се смачква в шепата. Ако между пръстите се появят водни капчици, то подходящата влажност е налице. Ако от материала излиза воднист сок (водата тече между пръстите), той трябва да се смеси със сух материал, докато се достигне подходяща влажност. Ако компостът пък е много сух (смачканият материал се разпада обратно в шепата), тогава добавяте вода или, което е още по-добре, "тор от коприва" и отново смесвате добре всичко.

чина и разширява едва тогава купата компост, когато е налице достатъчно материал. Така микроорганизмите, дъждовните червеи и насекомите могат да се придвижват във все повече издължаваната купчина компост. При оформянето на купата естествено могат да бъдат използвани различните материали, упоменати досега. Овлажняването на материала става, при необходимост, най-добре с течен тор от коприва. Готовата купа компост трябва да бъде добре покрита с дълъг растителен материал, като слама и сено. В местности с обилни валежи се препоръчва да се пригоди покрив от дърво или пластмаса за купата компост. Чрез полагането на дъски или греди между компостираните материали и пластмасово покритие, се осигурява кухо пространство, в което въздухът да циркулира. Така се предотвратява обръщане процеса на гниене в процес на разваляне (анаеробно=без приток на въздух).

Всъщност компостът не воня! Компостът има след узряването си аромат близък до този на горска почва. За да се провери годността за употреба на компоста, се препоръчва да се направи проба за вредни остатъци с градинска латинка. Този тест дава представа за поносимостта на компоста от растенията. При нарушения в покриването материалът е още свеж и трябва да се преобразува още веднъж, като угнива най-малко още 4 седмици. За тази проба за кълняемост се пълни плосък съд с компост и в него се засява латинка. Всичко се притиска леко и се овлажнява, при което кълновете се показват след около 3 дни. След около 5 дни започват да се образуват листа. Ако листата са жълти или кафяви, налице е фитотоксичност и компостът не би следвало да се използва, а да се третира както беше упоменато по-горе. При образуването на зелени листа компостът може да се използва непосредствено.

"Мързеливи" картофи

Красимир НОТЕВ

От едно известно време насам си мисля да изпробвам садене на картофи в слама. И тази година най-после го направих.

На 13-14 май си бях на село и попитах стринка ми дали й е останало семе (тя точно беше засадила нейните картофи). Даде ми и аз направих 14 гнезда по 3 картофчета. Свалих слама от плевнята и ги покрих с дебел, около 40 см, пласт. Сламата не я слагах така, както си е подредена, а я разпластявах колкото може повече, за да могат картофките да я пробият по-лесно.

При следващото ходене (след 2 или 3 седмици) нямаше никакви признаци, че ще се получи нещо. Сламата се беше слегал много от

Снимка 1

дъждовете и аз си помислих, че картофите са загнили от влагата. А освен това и не знаех след колко време е нормално да поникнат.

На 17-18 юни пак отидох на село и заварих вече радостна картина. На снимка 1 се виждат няколко поникнали картофа. Стринка ми беше изхвърлила оста-

Снимка 2

налите от семето картофи на торището. Аз веднага ги събрах и направих още около 30 гнезда. Покрих ги със започналото да гние от дъждовете сено, което също щеше да отиде за тор. Доста късно бе за картофите, но си казах: нормално да стане, и без това са изхвърлени. Ако нищо не излезе,

пак там ще отидат".

При поредното ми ходене на 8-9 юли всичките гнезда от първите посадени картофи бяха на височина около 30 см. (снимка 2). Забелязва се почти пълната липса на други растения, поникнали в сламата. Има тук - там само по някое глухарче. Колорадецът също ги е пощадил, може би защото на стринка ми са пръскани. Нейните са на десетина метра.

На снимка 3 се виждат погледнати от другата страна, а на заден план е втората сеитба. Във вторите картофи има един, който се е показал, но е все още много мъничък (снимка 4).

Сега ще чакаме септември да видим какво ще излезе като реколта.

Снимка 3

Снимка 4

В. МЕГРЕ ОТГОВАРЯ НА ВЪПРОСИ

Харесват ми много съобщенията от форума на сайта www.Anastasia.ru, както критичните, така и добрите. Но не ми се иска да виждам грубост и оскърбления по ничий адрес. Оскърбителните съобщения моля администраторът да ги отдели без всякакви дебати и обяснения. На едно от тях ще отговоря, но по-нататък няма да отговарям на подобни съобщения. И така, в едно от съобщенията се казва:

...А по повод на Мегре мога да кажа следното, разбира се, той е..., след като може да живее далеч от такава жена и от сина си. Аз бих оставил всичките си лични навици, бих захвърлил всичко, но никога не бих се разделил с нея, а на този тип му е достатъчно...

Отговор: Ако вие се обяснявате в любов към Анастасия, то обяснявайте се, ако й предлагате да ви вземе при нея в тайгата, предло-

жете й, това е ваше право.

Сега за това, защо аз не съм отишъл да живея в тайгата с Анастасия. За любовта ще кажа следното. Всеки има различно понятие за любовта. И вероятно моето е различно от вашето. И навярно то няма да се хареса на мнозина, особено на жените. Тъй като аз смятам че фразата "обичам те" е глупава. Ако обичаш, то трябва да доказваш любовта на дело. Така да доказваш, че да няма нужда да се говори за любовта - и така да е ясно.

Ромео никога не е бил мой герой. Освен това смятам, че мъжете, подобни на него, са просто лигльовци и всъщност те не изпитват дълбока любов. Аз нито веднъж за целия си живот не съм казал на нито една жена "обичам те".

А що се отнася до Анастасия: Тя ме помоли да пиша книги и аз ги пиша. Радвам се, че не ме помоли да пиша

опера, тъй като нямам слух. Но и опера бих започнал на пиша. И непременно бих написал.

Ако тя ме беше помолила да й дам звезда от небето, аз бих се качил на най-високото дърво и бих скочил от върха му към звездите. Може би, бих полетял надолу, може би нагоре, не е известно, но задължително бих скочил. Ако полетя надолу - бих се хванал за клоните, за да не падна, и отново ще се изкача нагоре, и отново ще скоча и непременно ще полетя към звездите, тъй като по друг начин не може. Иначе няма да изпълня молбата на тази жена, която уважавам.

Да отидеш при любимата жена, аз смятам, че трябва. Но не при жената трябва да се отива, а за жената.

Анастасия ме помоли да напиша книги и аз ги пиша шест години. Останаха още три книги. А ако тя приеме вас или някой друг (това е нейно право), аз все едно -

ще направя това, което съм обещал, ще допиша книгите и моите чувства към нея няма да се променят, те ще останат в мен.

Всеки има различно понятие за любовта. И вашето има право да съществува, но също така и моето има право. Защо да се нагрубяваме един друг?

И накрая ще кажа. Лично на мен навярно повече от на всеки друг му се иска Анастасия да излезе и красива и горда да върви по улиците. И никой, абсолютно никой да не я сочи с пръст и да не й обръща настойчиво внимание, тъй като редом с нея, срещу нея биха вървели много такива красиви, умни и горди жени. И само аз да знам, че сред тези жени върви щастливата Анастасия. Разбира се, това ще се осъществи много по-трудно, отколкото да донесеш звезда от небето, но аз заедно с читателите ще го осъществя!

Владимир МЕГРЕ

До всички медии

МЕДИЙНАТА ВАРВАЩИНА НА НОВА ТЕЛЕВИЗИЯ

1. На пресконференцията от 13 юли 2006 година, проведена от 11 часа в БТА, като представител на "Нова телевизия" присъства журналистка, която започна да задава въпроси, несвързани по никакъв начин с темата, целящи да оклеветят участниците в самата пресконференция. Неверните данни, които тя изнесе, бяха сведени до констатации за религиозния характер на движението "Анастасия" и съответно издадените книги от издателство "Хелиопол". /Апропо, издателство "Хелиопол" понастоящем има издадени около 160 книги, които в никакъв случай не могат да бъдат квалифицирани като религиозни. За справка: www.heliopol.com/. Въпросната журналистка очевидно не е успяла да разбере значимостта на темата, която е била изпратена да отразява като професионален журналист. Тема, касаеща опазването на околната среда и българска природа от нашествията на алчния за пари и меркантилен бизнес, опитващ се да прави с чужди пари ски туризъм в свещени зони на планетата, защитени от самия Закон за Националното богатство и резервати. Очевидно е, че Нова телевизия изпълнява частни индивидуални поръчки, тъй като с действията си нейният представител показва, че има интерес повече от сензационно представяне и дисквалифициране на участниците, отколкото обективното отразяване на темата, твърде значима за Природата на България.

2. Във взетото след пресконференцията интервю, представителят на

Нова телевизия задава въпросите грубо, механично, с почерк за изява на сензация, регистрирано и от другия представител на пресконференцията Владимир Богданов, след което във вечерните новини, се излъчва манипулируемо кратък откъс с монтаж, целящ да покаже интервюиращия в тясната рамка на сектант". Взема се отделно негово изказване, извън контекста, и се представя на фона на коментар, направен от самата Нова телевизия. /Журналистката искаше в интервюто си информация за руския авторитет Виссарион, след което й бе отговорено добронамерено, че е грях да се клевети нещо, което не се познава достатъчно./ Предишно нейно, повтарящо се очевидно, действие е съзнателното оклеветяване на Анастасия, също представител на руския културен живот, официална героиня от поредица книги на Владимир Мегре, чрез която се показват нови образци за възпитание и спасяване на човечеството.

3. За съжаление това действие на представител на Нова телевизия се повтаря вече многократно, дори след излъчено към медиата поредно предупреждение с молба да се извинят и спазват журналистическата етика. Виж "Писмо до нова телевизия", до Директора на Програма Новини и актуални предавания, г-жа Красимира Кръстева от 29 май 2006 г. Вече бе изпратено едно предупреждение писмо с пожелание да се коригират и ако е възможно извинят в следствие на скалъпения репортаж, представляващ гнусна инсинуа-

ция относно идеите на героинята на Владимир Мегре - Анастасия.

4. Филмът, излъчен в предаването от 28 май в 19.45 ч. в "Темата на Нова" относно Родовото селище в Славейково, представлява пример за най-груба **медийна варварщина**, включително заснемането със скрипта камера и монтирането по фин начин на някои несвързани помежду си кадри и епизоди. Алюзииите, които се правят в този филм, напомнят методите от времето на макартизма и лова на вещици в САЩ. **Жалко е, че в медийното пространство на България могат все още да съществуват подобни методи на работа.** Може би г-жа Зурлева като известен фактор в Нова телевизия ще бъде изправена пред необходимостта да даде отчет пред народа и отговор на въпроса - чие е медийното пространство, което обслужва Нова телевизия, има ли място за журналистическа етика в предаванията на Нова телевизия със скрита камера?

5. За съжаление професионалната етика на медия Нова телевизия от - съства за пореден път в публичното пространство.

6. За кой ли път се излъчват филми и предавания по нейния ефир, целящи развъртаване и обръкване на младото поколение. "Клъцни - срежи", "Господари на ефира", "Часът на Милен Цветков", "Биг брадър", "Еротично", "Сделка или не", отделни криворазбрани Теми на деня и какво ли не още.

7. С оглед на всички тези факти, проверени лично от пишещия тези редове, издателски център "Хелио-

пол" представя на българската общественост своята открита гражданска позиция, а тя е накратко:

8. Такива медии, в началото на новия 21 век, когато България се е запътила към Европа и когато Европа търси да открие европейското лице на България, не могат да имат място в общото медийно пространство. Епитетът, който бе поставен върху лицето на Нова телевизия, самото време нека провери дали е точен: **това е телевизия на лъжата, лицемерието, манипулацията и все под маската на Ново лице, скриващо старата арогантност и отживяли балкански методи на работа.** Предаванията на Нова телевизия не могат да бъдат образец за българския народ, застанал на прага на Европа.

9. Приближаващото членство в Европейския съюз не се поощрява с подобни явления и ако така продължава, ще трябва да се осъзнае простият факт, че ЕВРОПА ИСКА НОВОТО ЛИЦЕ НА БЪЛГАРИЯ, а не просто наименования като Нова телевизия върху преобладавали се стари "кадри" и структури. 10. Нова телевизия, Нов български университет, Новото време, все Нови и нови, това ли е наистина новото лице на България пред Европа!

С цялата отговорност на написаното,

С уважение към всички честни и будни журналисти:

**Директор на издателски център Хелиопол
Стефан КАЛАЙДЖИЕВ
14 юли 2006 г., София**

“НАЛИ И НАШИТЕ БАБИ И ПРАБАБИ ДОМ СА ВЪРТЕЛИ И ЛЮЛКИ ЛЮЛЕЛИ“

Продължение от стр. 1

Креватите са с чисти чаршафи, подовите излъскани, по стените са ковчорчетата от майка, баба и свекърва, а гледката е към Персенк, където е родното й село Лилково.

В удобната дневна влиза съпругът й Здравко - отворен мъж за разговор, сладки приказки и песни. Още неизрекъл “Добър ден”, разтегля акордеона и подкарва песен след песен. Най-любими са му “Излел и Дельо хайдутин”, “Бела съм, бела юначе” и още, и още. Знае 300 песни и мелодии и от 32 години изкарва хляба си със свирни и песни, защото душата му е весела и не знае тишина. Милка е по-мълчалива и по-вглъбена. Той обича компания и пъстри хора. Когато чествали сребърна сватба, домът им бил пълен с приятели и съселяни. Видеокасетите свидетелстват за този тържествен момент от бита на семейството. Синът Георги -

Милка е щастливо чедo на природата и прави походи из много планини. Тук е в подножието на Шар планина, където през април 2004 г. я закуква кукувица в ранна пролет

шнурове. Милкината коса е толкова гъста и здрава, че ако зимно време се завие само с нея, сигурно ще й топли като родопското китно халище. И я мие само със сапун, никакви ти там шампоани и разни балсами. Естествената красота се поддържа от стопанката съвсем естествено.

В двора на семейство Кърневи, освен къщата за живеене и гости, има още една къща. Тя е с

е живял отколе (отдавна). Може би този рудан го е навивала моята баба, прабаба, те са седели в стана и са редили пъстри шарки в халищата си и тези шарки са като втъкани песенни мотиви. Те ме замайват и ме карат да продължа да събирам още предмети от стария родопски бит, докато стане цял музей. Такава е мечтата ми. Не бива да умира и да изчезне това, което са правили майките ни, бабите ни. Та нали и те дом са въртели и люлки са люлели, нали са живяли преди нас и са ни завещали красотата. Нека да я пазим“.

Удивителна е философията на Милка Кърнева. У малко жени днес можеш да я срещнеш. Повечето са захвърлили изтъканите халища като ненужни и остарели и са застлали домовете си с чуждеещи килими, които не излъчват уют и топлота.

Милка обаче, сякаш се зарежда от природата с любов към всичко. Тя обича да ходи на екскурзии из българските планини - Рила, Пирин, Витоша, Стара планина, обиколила е Алпите, Татрите, Олимп. Кара курсове за планински водачи и е най-щастлива, когато рано напролет в гората я закуква кукувица. Защото е жива и земна жена, истинско чедo на планината и защото знае, че нашата прамайка - планината е извор на красота, сила, величие и дълголетие.

И само, който е сред нея и я пази, може да устои на всичко в живота. Зелените й очи като планинско езеро оглеждат небето и я правят божествена и земна едновременно.

Красива българка, родопчанка, скопосна стопанка и гостоприемна домакиня, чийто дом е винаги отворен за гости.

Като сърцето й. Снимки от личния архив на Милка Кърнева

Сребърната сватба не може без пицца, торта и без усмивките на съпруга Здравко, жена му Милка и 24-годишния син Георги. А гостите нямат брой. Чудесно е в семейния хотел сред чудна природа

мамина и таткова гордост, работи в Пловдив, но е все по-чест гост в Хвойна. Идва и с приятелката си, за да й покаже какво са сътворили майка му и баща му със собствени ръце. Градинки, пълни със свежи зеленчуци в двора, терасата е цялата в лозници и храната на нея е истинско блаженство - потъваш в зеленина и аромати. А ако стопанката е разпуснала косите си - сякаш водопад ще те омая. Тази си дълга коса - метър и четиридесет сантиметра, Милка пази като завет от баба си Мария, която живяла над 90 години и нейната коса е била гъста и здрава като на момиче.

Спомням си всички телевизионни и кино-везди - с нагласени прически, издухани със сешоари, лакирани, вързани с бляскави

естествена обличовка от дъски отвън и шашващ надпис, изписан със шишарки: “Музей Милкана“. Досещам се, че пак ръката на Милка е сътворила поредното чудо. Отваряме вратата на тази лъхача на старина къща и вътре се открояват с цялото си великолепие и достолепие предмети от родопския бит: нощви, рудан, вървилник, бъклицы, кош за роене на пчели, стан, самар и какво ли още не. На въпроса ми откъде е всичко това Милка отговаря: “Всяка от тези вещи ми говори със свой глас. Всяка една вещь тук има своя история, разказва ми за своя стопанин и бъкелът дори ми нашепва, пеейки своето “кълкъл“, кой е пил от него. Та нали и той е бил човек като нас, какво като

РОДОЛЮБЕЦЪТ

Продължение от стр. 1

Те и мнозина други помнят Димковите думи, превърнали се в негово житейско кредо: “За дар от Бога пари не вземам“. Но не само това. ЛИЧНОСТТА Димков СИНТЕЗИРА в себе си по един удивителен начин Лечителя, духовния учител и родолюбца. И всичко това - в едно органично, неразкъсваемо единство.

В негово лице редица български поколения срещат своя ДУХОВЕН УЧИТЕЛ, който ясно и простиичко (с велика простота!) им разяснява “как новият човек може да бъде творец на съдбата си чрез хигиена на душата си“. Той успява да внуши на своите следовници и ученици убеждението, че “няма нещо, което човек да не може да постигне, стига силно да го пожелае с чисти мисли и да спазва гузина прости правила“, отразени в уникалния му труд “Хигиена и лекуване на душата - Новият човек - творец на съдбата си“. И още нещо - Петър Димков е наш духовен учител и със своята ГРАЖДАНСКА ПОЗИЦИЯ И СМЕЛОСТ НА ИСТИНСКИ РОДОЛЮБЕЦ И ПАТРИОТ. За тази негова същностна черта - неотделима страна в горепосочения синтез на личността му - ще говорим конкретно в по-нататъшното си изложение.

На въпроса на мои студенти: най-кратко, какво представлява Петър Димков? - аз отговорих: той е цяла вселена - вселена космическа и едновременно българска. От една страна, Лечителят е космическа личност, с необятни знания и размах на мисълта, но от друга - той пречупва всичко през призмата на БЪЛГАРСКОТО. За него е важно да спасява безвъзмездно човешкия живот и от най-тежките болести, но същевременно и да прави всичко, което е по силите му, за да бъде РОДОЛЮБИЕТО НИ ЖИВО.

Петър Димков участва в три войни, не се крие в окопите, а води смело войниците си в атака. Осем пъти е раняван, три от които - смъртоносно. Неговите войници са мислели, че той е убит, но са жертвали живота си, за да спасят тялото му. На

постоянната му любов и грижи към тях те отвършат с невероятна обич и признателност. Не е случайно, че той става носител на много орденни за храброст на България. Какво е това ако не истински родолюбец, истински патриот?! За разлика от много наши лъжепатриоти - днешни и минали... Негова е крилатата фраза: “България за мен е първата ми майка, а втората е тази, която ме е родила.“

До каквото и да се е докоснал през своя почти вековен живот, Димков ни е оставил ПРЕКРАСНИ ДЕЛА ПО РОДОЛЮБИЕ. Доказателства - много. Вече приведох частица от тях. Сега ще приведа други, които открояват делата Димкови в културно-историческото строителство на България.

След Освобождението, както знаем, народът ни още не си е изработил пиетет към къщите-светини и въобще към къщите-музеи. Личността в нашата история, която поставя въпроса за създаването на къщи-музеи е Стоян Заимов - един от големите учители на Петър Димков в областта на културно-историческото строителство. Всъщност Заимов създава няколко такива музеи в знак на признателност към руския народ и император; той е инициаторът и председателят на комитета “Цар Освободител“. За това подробно и съдържателно пише Николай Кафтанджиев в IV част на книгата си. Ето защо тук аз ще се спра само на два момента:

Първият момент - обикаляйки градове и села, Заимов се сблъсква с порутени къщи, където са се родили, расли и порасли Левски, Ботев, Бенковски и други достойни синове на България. В труда си “Карлово. Предсрутено и забравено огнище на В. Левски“ той се обръща към въпросните къщи с думите: “Бъдето спокойни: българското племе ви дължи благодарност и признателност; то няма да ви остави да загинете под ударите стихии и злата воля на българската протация. От развалините ви то ще създаде Храмовете на признателност, а от дворищата ви - великолепни паркове-па-

метници“. (Стоян Заимов. “Карлово. Предсрутено и забравено огнище на В. Левски“). Именно Строителната програма на оглавявания от Заимов комитет “Цар Освободител“ предвижда Музей на българското възрождение, възстановяване къщите на загиналите герои и т.н. Тук ще отбележим, че честването на 30-тата годишнина от Освобождението на България, полагаането на основния камък на паметника “Цар Освободител“ в София, усиленото изграждане на паметниците на признателността в Плевен и другаде - всичко това е пряко свързано с кипящата дейност на Стоян Заимов, нещо, което оставя трайни следи в съзнанието на Петър Димков.

Вторият момент: През 1927 г. по случай 50-тата годишнина от Освобождението свищовци са особено активни, тъй като първият руски десант е осъществен от дунавския бряг край Свищов. Сформираният Юбилеен комитет, в който влиза и Петър Димков, тогава дружинен командир в града, разработва план за изграждането на общински парк, украсен с паметници на бойната слава, като го свързва и с подвига на Христо Ботев. За нас особено важен е фактът, че Заимов, почетен Председател на комитета, разчита извънредно много на подполковник Петър Димков при изпълнението на редица отговорни задачи. В негово писмо до Лечителя от 1 март 1927 г. четем: “Вярвам, че военните инженери са вече в Свищов и са почнали да измерват някогашното бойно поле, което утре ще се превърне в рай земя под Вашата творческа ръка“.

Шест години по-късно творческата ръка и родолюбивото сърце на Лечителя оставят златна дияра в ИСТОРИЯТА НА КАРЛОВО. През 1933 г. Димков е назначен за командир на Карловския гарнизон. Тук той заварва родната къща на своя кумир по родолюбие Васил Левски в руини. Като главен инициатор за нейното възстановяване, както и като личност с най-голям принос при новото й изграждане, историческите факти сочат Петър Димков.

ПЕТЪР ДИМКОВ

Ранени офицери на лечение в една от болниците на гр. Добрич по време на Балканската война (1912-1913). Петър Димков е четвъртият отляво надясно на първата редица

Васил Александров в своя труд "Из историята на град Карлово" (С, 1938) подчертава: "Като втори паметник за Васил Левски ние имаме възстановената му родна къща. Главен инициатор за възстановяването на тази къща бе полковник Димков, бивш началник на Карловския гарнизон". (стр.13)

В проучвателският доклад от 1975 г. на Културния комитет на живеещите в София карловци, с председател Борис Събев **обективно се сочи**, че именно Петър Димков успява да убеди кмета, че възстановяването на къщата трябва да започне веднага, нещо повече - той отпуска двора на казармата за общоградско събрание, става член на учредения възстановителен комитет и със замах на талантлив военен поема личната отговорност, като изпраща на мястото на строежа войници, каруци, дърводелци и дава парични средства и материали, предвидени за друго - за постройката на офицерски клуб. Така, **благодарение главно на изключителната активност на Лечителя, къщата на Левски е възстановена за 44 дни.**

Много размисли будят думите на карловчанката Гина Джиджева, основателка на фондацията Баба Тонка: "Преди няколко години (през 1991 г.) посетих изложба за Петър Димков в Народната библиотека... Тя вдъхна срам в сърцето ми, защото не познавах големия българин полк. Петър Димков... Неговото име е легенда за карловци, ярко присъствие в об-

ществения им живот, но за голям срам не можах да го свържа с прочутия по своята скромност Лечител..." (с. 223-4 от книгата на Н. Кафтанджиев).

В контекста на тези думи пред мен се очертава един ключов въпрос: а днешното младо поколение карловци (и не само карловци) знаят ли за приноса на Димков във възстановяване родната къща на Левски? **Всъщност ЗНАЯТ ЛИ ИЗОБЩО КОЙ Е ПЕТЪР ДИМКОВ?** За началните резултати от една блиц-анкета със студенти по този въпрос ще стане дума по-нататък.

Истински апотеоз в културно-историческото строителство е **стореното от Лечителя в град Варна.** Наред с построяването на **ПОРТАЛА НА 8-МИ ПРИМОРСКИ ПОЛК** - една истинска триумфална арка за падналите за България герои - Димков се е заел и с други важни дела. В разговор с Николай Кафтанджиев, тогавашният зам.-кмет на Варна, Никола Димитров, споделя, че през зимата, в 4 часа, се разнасял шум от кабриолета на полковник Димков по паважа. Взимал го и отивали по строителните обекти. Строителите го чакали по места. След като се ориентирал в направеното, давал своите нареждания за работа през деня, която трябвало да бъде инспектирана от зам.-кмета. В осем часа сутринта кабриолетът го отвеждал в Приморския полк.

Тук искам да подчертая големия принос на **Карел Шкорпил - другият бележит учител на Димков по родолюбие.** Шкорпил е братовчед на видния чешки исто-

рик Константин Иречек - личност с огромни заслуги към нашия народ. Когато Лечителят идва във Варна, Карел Шкорпил е вече действителен член на БАН, основател на Варненското археологическо дружество и директор на създадения от него Варненски археологически музей. Сродява ги с Димков неустоимата тяхна любов към България, славянофилството и републиканските им идеи. Опознавайки добре Лечителя, Шкорпил възкликнал веднъж: "Най-после да намеря един българин, който обича България!" - думи, казани, разбира се, при изключителна ситуация, защото още в края на 19-ти век той се е заобиколил във Варна с родолюбци.

Под влиянието на Шкорпил, П. Димков е разбрал истинското значение на паметниците във Варна, които е трябвало да получат своето достойно място в културния живот на този град и на България. Димково дело е **СЪХРАНЯВАНЕТО НА АСПАРУХОВИЯ ВАЛ** покрай морето. За да го запази, Лечителят построява на мястото колосален парк от 1000 дка в памет и слава на хан Аспарух, поставя в парка бюст на Аспарух и бюст на негов воин.

По негова инициатива и ръководство във Варна е построен чудесният **ПАРК-МАВЗОЛЕЙ НА ВЛАДИСЛАВ ВАРНЕНЧИК.** Силно впечатляват **три неща:**

Първо, ентузиазмът на безплатно работещите варненци, въодушевени от организаторския размах, родолюбие и патриотизъм на Димков;

Второ, ръководеният от него Строителен комитет в началото на

Снимка по време на официалното откриване на Парка-мавзолей "Владислав Варненчик" - 4 август 1935 г.

строежа не разполага със средства, а построяването на Парк-Мавзолея струва около 2 милиона тогавашни лева. След завършването му Комитетът не само скъсал с дълговете, но имал още пари в касата си;

Трето, днес във великолепния Парк-мавзолей "Владислав Варненчик" има специална зала с експозиция, посветена на Петър Димков - ярък израз на любовта и признателността на варненската общественост към него за многобройните му значими дела, в това число и създаването на Варненската филхармония.

Ярки родолюбиви дела Лечителят оставя и в други градове, където служи като военен. Но аз спирам до тук.

А сега - няколко съждения за началото на блиц-анкетата със студентите. Зададените въпроси са три: Кой е Петър Димков? Коя е Доротея Тончева? Кой е Никола Котков? Ето отговорите на първите 12 анкетираны първокурсници от една група: 50% или 6 души знаят кой е Никола Котков; 25% или 3-ма души знаят коя е Доротея Тончева; 100% или 12-те **СТУДЕНТИ НЕ ЗНАЯТ КОЙ Е ПЕТЪР ДИМКОВ.** Предстои обработката на отговорите на другите вече анкетираны групи, първа ще се проведат анкети с още студенти от СУ, НБУ и ВТУ. Да се правят генерални изводи е още твърде рано. Но едно е ясно - предстои серозна работа, която трябва да осъществим ние: в семейството, в училищата, в интернатите, казармите, висшите учебни заведения, в медиите, електронни и печатни, сред обществеността. Щафетата на прием-

ствеността следва да се предаде в сигурни ръце. Към това са насочени нашите усилия на Инициативния комитет при разработването на План-програма от изяви за всенародното честване на 120-тата годишнина от рождението на Петър Димков.

Всъщност, План-програмата за това честване е вече **реален факт** - дело на Инициативния комитет (ИК) и на неговите сътрудници. Стореното през последните 6-7 месеца обнадеждава: проведените при голям интерес промоции на книгите на Николай Кафтанджиев и Лили Димкова за Лечителя в София, Велико Търново и другаде, вечерите посветени на Н. Рюрих и П. Димков, Л. Живкова и П. Димков в Руския културно-информационен център - София и Артсалон - Пловдив, дните на П. Димков, включително и изложба за него, организирани в Пловдив, подписите на стотици достойни и из-вестни сред народа българи под Обръщението на ИК за всенародно честване на 120-годишния юбилей на Лечителя, десетките лекции и беседи в гореспонатите градове, в Русе, Сандански, Пазарджик, Велинград, Ракитово, потвърждава това.

Много сили, творчество и дръзновение вложи ИК и сътрудниците му в честването на Еньовден. Организираният поход по любимия Димков маршрут: квартал Княжево през Златните мостове към хижа "Момина скала", се увенча с чудесен празник на поляната. Тук се събраха не само знахари и билкари, но и десетки младежи и девойки. Под звуците на тъпани и гайди, ученици - танцьори и певци от Бал-

канското и 144-то Столични училища - след хубавата си музикална програма, извиха народни хора, на които се хванаха билкарите и прииждащите към поляната планинари, дошли да почетат Еньовден и паметта на Димков. Голям интерес сред младите хора предизвика традицията всеки да мине под многоцветната арка-венец, като си пожелае нещо съкровено и да си отчупи от медената питка за здраве и късмет. Донеслите най-хубавите букети от цветя и билки, събирани от тях, получиха награди от ИК. Стремехът е ясен: да се популяризира сред хората, главно сред младежта, идеите на Лечителя за природосъобразен живот; да се съхранят традициите български.

За наша радост медиите вече започват да отразяват редица изяви, свързани с Юбилея на Петър Димков - Българска национална телевизия, Българска военна телевизия, Българско национално радио "Хоризонт" и "Христо Ботев" и др. Вестниците "София плюс", "Стандарт", "Дума", "Всичко за жената" и особено активно - "Българска армия" и "Родово имение".

В заключение бих искал да подчертая, че днешната и предстоящата работа на ИК и на увличаващите се брой негови сътрудници, гони кардиналната цел: **младите българи - днешни и утрешни - да познават добре личността и великите дела на РОДОЛЮБЕЦА ПЕТЪР ДИМКОВ, както в народната медицина, така и в културно-историческото строителство и духовността. Да запомнят какво е направил той и да продължат неговото дело - за да я има България!**

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

Д-р мег. науки
Норман Уокър
м.с. Рая Гарджева

КАК ДА СЕ ПРЕДПАЗИМ ОТ ВЛИЯНИЕТО НА ХИМИЧЕСКИТЕ ВЕЩЕСТВА, УПОТРЕБЯВАНИ В СЕЛСКОТО СТОПАНСТВО

Успяхме да установим, че химическите вещества, прилагани в селското стопанство против различните вредители, се събират, отлагат се в съединителната тъкан и че тези отрови не влияят на ензимите, атомите и молекулите на плодотелите и зеленчуците.

Известно е, че съотношението на елементите в натуралните хранителни продукти се намира в пряка зависимост от качествата на почвата, където са отглеждани.

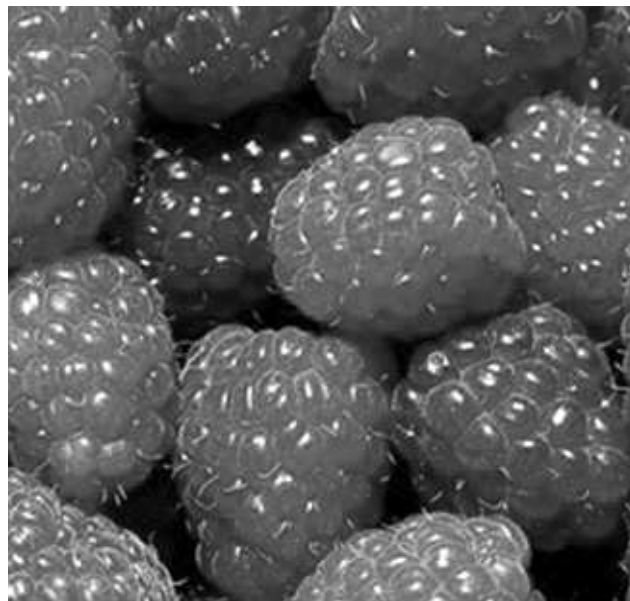
При стриването на плодотелите и зеленчуците се освобождават елементите от тъканта на същите и преминават в сока, а отровите от химическите вещества остават свързани. Такъв сок съдържа всички видове ензими, атоми и молекули на елементите от плодотелите и зеленчуците без всякакви химикали. По този начин ние намираме отговор на въпроса как да се предпазим от въздействието на отровните химически вещества, така широко прилагани в света.

Разбира се, при яденето на салати ние не можем да се предпазим от въздействието на химикалите. В този случай трябва да се стараем да купуваме и ползваме продукти, които не са пръскани от химикали или са расли сами.

В КАКВО КОЛИЧЕСТВО МОЖЕ ДА СЕ ПИЯТ СОКОВЕТЕ

Соковете можете да пиете в такова количество, каквото ви се иска, без да се принуждавате да правите това пряко желанието си. Като правило, за да се получат резултати, е необходимо да се вземат не по-малко от 600 г дневно. Те могат да достигнат от 1 до 4 л. Трябва да се има предвид, че колкото повече сокове ползваме, толкова по-скоро ще дойдем до желаните резултати.

В лабораторията по хранителна химия и научни изследвания в град Юрвок е установено, че само чрез размачкване може да се достигне освобождаването от съединителната тъкан на всички живи

необходими елементи. Затова трябва да се снабдите със сокоизстисквачка, хидравлична преса на центрофуга.

Трябва да се знае, че съществува органическа и неорганическа вода. Природата е снабдила растението с лаборатория, в която неорганичната дъждовна и речна вода става на жива вода с живи атоми. Водопроводната вода не само не е органична и в нея атомите са само минерални елементи, абсолютно лишени от живот, но почти във всички градове тя е замърсена с неорганичен хлор и други химически вещества.

Другата вода, както и дъждовната, са също

неорганични.

Единственият източник на жива органична вода се явяват растенията - плодотелите и зеленчуците и особено получените от тях сокове. **Обаче соковете трябва да бъдат сурови и пресни, за да запазят своите живи органични свойства. Те не бива да се варят, обработват чрез консервиране или пастеризиране. В противен случай ензимите се унищожават, а атомите се превръщат от органични в неорганични или мъртви атоми; това се отнася както към водата, така и към минералните и химически атоми, от които се състоят соковете.**

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

Бейнса Дуно

ТРЕСКА

1. За треска пиете по 100гр. пелин сутрин, обед и вечер. Между треската и пелинът се създава връзка-реакция, и щом те се свържат помежду си, човек оздравява.

2. Изпийте 1, 2, 3, 4, 5, 6, чаши гореща вода или чай, докато във вас се образува реакция на изпотяване. След това се преоблечете и отново изпийте няколко чаши. Вземете малко дървено масло (зехтин), намажете си краката и ръцете, и си легнете.

3. Яжте люти чушки.

4. Кафето стимулира организма при треска.

ТУБЕРКУЛОЗА

1. Излизайте всеки ден в планината, на височина най-малко 1500 м. След три месеца ще имате 75% подобрение, след 1 годи-

на - 85%, а след 2-3 години ще бъдете съвършено здрави. Ще ходите в планината добре облечени и зиме и лете, задължително ще носите манерка с гореща вода, от която ще отпивате от време на време.

2. Болният от туберкулоза трябва да яде кисело мляко, най-малко 3 години по три пъти на ден, по 100 г на всяко ядене.

3. Яжте кори на кисели ябълки. Корите ще ги дъвчете бавно и след като изстискате всичкия сок от тях, ще ги плюете.

4. Яжте сладък червен кромид, най-малко по една глава на ден. Като го ядете, го дъвчете хубаво.

5. Да се измиват слабните всяка вечер с топла вода, в която ще слагате по малко сол.

6. Да се употребяват

по 1-2 лимона на ден.

7. Преминете изцяло на вегетарианска храна.

8. През месец май, съберете 100 връхчета от малки борчета, сложете ги във вода да поврят 1-2 часа, докато омекнат. След това сложете 1 кг. захар и го оставете да поври още малко, докато се разтопи захарта и смолата на боровите иглички излезе във водата. От тази смола ще ядете по 1 супена лъжица сутрин, обед и вечер, преди ядене, заедно с боровите връхчета.

9. Яжте суров чесън.

10. Пийте житена и царевична вода. След като се свари житото или царевичката, да се пие водата им. Ще ги варите около 1 ч.

11. Всяка сутрин и вечер, преди лягане, да се взема по 1 лъжица чисто дървено масло.

Естествените

БЪЗ ЧЕРЕН (Sambucus nigra)

Основни представители: Бъз черен (Sambucus nigra), храст или дърво.

Използвани части от растението: Цветове и плодотелите.

Основни биологично-активни съставки: Цветотелите - етерично масло, флавонолози, гликозиди главно на кверцетин (рутин, хеперозид, изокверцетин), дъбилни вещества; плодотелите - антоцианови багрила, захари, витамин С и други витамини. Зелените плодотелите съдържат цианогенен гликозид и са отровни, но сокът от зрелите плодотелите не е токсичен.

Здравни ефекти:

Биологичен ефект: Цветотелите - подобрява функциите на дихателните пътища, диурезата, защитата срещу бактерии и действа антиминокробно; зрели плодотелите - общоукрепващо средство.

Приложение: Цветотелите - при хрема, ангина, възпаление на горните дихателни пътища, хемороиди, подагра; зрели плодотелите - при анемия, за укрепване на организма след боледуване.

Начин на приложение: Влиза в състава добавки към храната, билкови чайове - билка (цветотелите): 2 чаени лъжици се заливат с 1 чаена чаша вряла вода, престоява 10 минути, прецежда се; билка (плодотелите) - 2 чаени лъжици плодотелите и 1 чаена чаша вода.

Противопоказания: Да не се взема от бременни и кърмещи жени.

БЯЛ ТРЪН (Silybum marianum)

Използвани части от растението: Изсушени плодотелите.

Основни биологично-активни съставки: Флавоноиден комплекс, наречен силимарин, включващ силибинин, силидианин и силикристин. Най-активната субстанция е силибинин.

Здравни ефекти:

Биологичен ефект: Антиоксидантно действие, оказва защитен ефект по отношение на чернодробните клетки от вредното действие на свободните радикали и токсични вещества. Силимаринът променя структурата на външната мембрана на чернодробната клетка и така я предпазва от навлизането на токсини във вътрешността на клетката. Силимаринът подпомага регенерирането (възстановяването) на увредения черен дроб като стимулира образуването на нови чернодробни клетки. Съвременните изследвания са показали, че силимаринът има способност да спира фиброзата в черния дроб, процес, който допринася за развитието на чернодробната цироза при алкохолизъм и хепатит. Белият трън въздейства върху образуването и отделянето на жлъчка и намалява риска от образуване на жлъчни камъни. Установено е, че защитава черния дроб от увреждащото действие на лекарства, които се използват за лечение на психични заболявания.

Приложение при заболявания: Чернодробна цироза и други чернодробни увреждания при алкохолизъм, хепатит, токсични увреждания на черния дроб, жлъчни камъни.

Приложение: Влиза в състава на готови билкови продукти като прах от изсушената билка, сух екстракт; чай - запарка от 12-15 грама (доза за един ден) от стрития сух плод във вряла вода.

Противопоказания: Не са известни. Счита се, че билката е напълно безопасна и може да се употребява от почти всички хора, включително от бременни и кърмещи жени. Препоръчва се също така и при нарушения на функцията на жлъчния мехур по време на бременност.

Странични ефекти: Преходно слабително действие при някои хора, което преминава за няколко дни.

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

Д-р ДЖОН МАКДУГЪЛ - доктор по медицина. Автор на много книги. В продължение на над 20 години изучава влиянието на храненето върху заболяванията и популяризира резултатите от своите и други съвременни изследвания:

„Важен факт, който трябва да се запомни е, че всички природни диети, включително чистите вегетариански диети без следа от млечни продукти, съдържат ко-

личества калций, които са над необходимото за задоволяване на хранителните нужди... Всъщност липса на калций, причинена от недостатъчното му количество в диетата, е неизвестно да се е случвала при хората.“

Т. КОЛИН КЕМБЪЛ:

„Аз израснах във ферма за млекопроизводство и ядах в изобилие месо и яйца до преди 20 години. Започнах да правя изследване за храненето и десет години след това моето семейство направи огромни промени в храненето. Аз само обърнах внимание на това, което фактите ми казват: научните доказателства дойдоха на първо място.“

лекарства

БЪЗ ЧЕРЕН (*Sambucus nigra*)

БЯЛ ТРЪН (*Silybum marianum*)

И РАСТЕНИЯТА ПРАВЯТ ЧУДЕСА САМО, ЧЕ... НИЕ НЕ ЗНАЕМ ТОВА ИЛИ КАК АНАСТАСИЯ ВЛЕЗЕ В МОЯ ЖИВОТ

Николай
КАФТАНДЖИЕВ

Съвременният добре осведомен човек е преситен от необичайности, сензации, че и чудеса.

Принадлежда към тази категория съвременници и за това, а може би и поради умора, не обърнах достатъчно внимание на първата книга на Владимир Мегре за Анастасия. Не бях изненадан и от някои сведения за растенията, които прочетох в главата „Вишничката“ във втората. Ето ги, вероятно и на вас са ви добре познати: „**Четох някъде - казва Мегре на Анастасия, - че стайните растения и цветята реагират дори могат да увяхнат, ако човекът, който се грижи за тях, замине за някъде. Чувал съм за опитите на учените: към различни растения били прикрепвани датчици и стрелките на уредите се отклонявали на една страна, когато към тях се приближавал агресивен човек, а когато се приближавал добронамерен, в друга.**“ (книга 2, стр.38)

Новото обаче за мене беше после казаното от Анастасия:

„**Както е замислено от Великия Творец, те правят всичко възможно за осигуряване на човешкия живот: едни му дават плодове, други със своите красиви цветове се стремят да предизвикват в човека положителни емоции, трети да ба-**

лансират въздуха за дишане.

Но те имат още едно важно предназначение - растенията, с които конкретният човек влиза в непосредствен контакт, формират за него **ПРОСТРАНСТВОТО НА ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ, БЕЗ КОЯТО Е НЕВЪЗМОЖЕН.** Много хора се стремят към своите вилни места, защото там за тях се оформя **такова пространство. Малката сибирска вишничка, която ти си посадил, за която си се грижил, също се е стараела да направи всичко, което растенията правят, за да изпълнят предназначението си.**

Растенията, ако са много, могат да създадат за човека истинско **Пространство на Любовта, ако са разнообразни и човек общува с тях и ги докосва с Любов... Разбираш ли, всички заедно, когато**

са много. Но ти си се грижил само за едно растение и тогава малката сибирска вишничка започнала да строи сама това, което е по силите на няколко различни растения заедно.“ (пак там, стр.38 и 39)

Нейната признателност за постоянните грижи на Мегре към нея, както и породената изумителна любов от тези грижи, са направили чудо. Спасената от Мегре сибирска вишничка е осведомила Анастасия при хиляди километри /Московската област Сибир/ за Мегре и е пожелала да ги свърже чрез една нейна целувка. Описанието вълнува:

„**Позволи ми сега - казва Анастасия на Мегре - да осъществя желанието на вишничката. Мога ли аз да те целуна вместо нея?**

- **Разбира се, че може. Щом трябва. Когато се завърна ще изям всичките ѝ плодове.**

Анастасия затвори очи, притисна ръце към гърдите си и тихо прошепна: „Вишничке, усети! Зная, което си искала. Това ще бъде твоята целувка, вишничке!“

След това Анастасия сложи ръцете си на моите рамене, докосна с устни бузата ми и замря.

Странна целувка, просто докосване с устни, но тя се отличаваше от всичко, което бях изпитвал дотогава. Необикновено приятно усещане, непознато досега за мен.“ (пак там стр.42)

Бях изумен. Знаех, че растенията чувстват и са полезни, но Анастасия ги оживи пред мен като нови приказни същества, достойни да населят вълшебните приказки на народите.

Именно с тази вълшебна, ефирна целувка на сибирската вишничка Анастасия влезна в моя живот.

Преди Анастасия да влезе в моя живот със сибирската вишничка, никога не съм се замислял, че цветята имат някакво значение в моя живот. Но сега... Сега е друго. Когато пиша тези ре-

дове, се връщам с едно десетилетие назад. Спътничката ми в живота си отиде. Знаех, че няма смърт и реших да запазя стаята ѝ, както я беше наредила и да се грижа за цветята ѝ. И досега от това време в стаята ѝ към нова година коледничето ѝ се обсипва в ярки червени цветове. Не знам защо, но им се покланям с възхита и мълвях: Кол - ко сте красиви!“ От нейно време вероятно се е запазил и здравецът. Имам си нова любов с едно растение, което се извисява високо и дава нежни цветове по няколко пъти на година. Имах си и трета любов, едно съвсем малко растениче, едва беше поникнало в една изоставена саксия. Моя близка реши да засади ново цвете в тази саксия и съвсем не забелязала моето любимче. Все едно, че бях загубил дългогодишен домашен любимец.

Не знам дали историята с това коледниче и другите цветя, които поливам, са моите вълшебни феи, но след като се окопитих от физическата кончина на спътницата ми, нещата тръгнаха по вода. Написах книгата на живота си Петър Димков добре познатият... непознат“, години съм се борил за увековечаване на паметта и делото на Петър Димков, но едва сега сме създали национален комитет за всенародно честване на 120 годишнината от неговото рождение 6/19 декември 2006 г., винаги съм мечтал да имам възможност да публикувам неща, които считам за важни. Ето сега и това се сбъдна. Благодарение на седмичника Родово име“, вече излезе статията ми Петър Димков най-големият познавач на българските билки и творец на духовни билки“ (бр. 25) по случай Еньовден, после серия от статии на любимата моя тема - Синхро - ничност, прераждане и история“ (бр. 26-30), а ето че от бр. 30 започна да излиза и нова серия, този път посветена на Анастасия в моя живот.

София, 20.07.2006г.

Екип на Спасителния център на Зелени Балкани съдейства на РИОСВ - София при спасяване на щъркелово гнездо

Ивайло КЛИСУРОВ

На 13 юли екип на Спасителния център в Стара Загора свали млад щъркел от гнездо, находящо се във Военно поделение в град Костенец. Най-вероятно през пролетта възрастните щъркели са направили гнездо на комин със затихващи функции. В началото на следващата седмица служители на поделенията е трябвало да пуснат съоръжението в експлоатация и на практика гнездото е щяло да бъде унищожено. След кратко съгласуване между екипите на РИОСВ и Зелени Балкани за няколко часа, с помощта на обучени алпинисти доброволци на Зелени Балкани, малката птица бе свалена от гнездото и транспортирана до единствения Спасителен център в Стара Загора.

За съжаление, подобни сигнали на природозащитници до РИОСВ не винаги водят до реални

практически резултати. Необходимо е сътрудничество между НПО и Държавата. Екипа на „Зелени Балкани“ често се сблъсква с подобни ситуации, но за щастие нашите служители и доброволци все още имат огромно желание за съдействие.

Със сигурност това ще продължи и занапред, но все пак апелираме към повече съдействие и желание за помощ в подобни ситуации!

Благодарим на всички спомогнали за осъществяването на акцията.

ПЛАНЪТ ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ АНАСТАСИЯ СКОРОСТТА НА МИСЪЛТА

- Сега вече е известно, че чертата, която отличава човека от всичко, което расте и живее на Земята, е способността му да мисли. Мисъл, макар и зачатъчна, има и при животните, и при растенията. Човекът ги превъзхожда в скоростта на мисленето.

Първоначално скоростта на мисълта на човека била най-близо до тази на Бога и при определен начин на живот би могла да се увеличи и да превиди Божествената. Във всеки случай така е искал нашият Създател.

Ако скоростта на мисълта при човека беше достигнала Божествената, той би могъл да създава жив хармоничен свят и на други планети. Значението на скоростта на мисълта на човека е най-великата тайна, пазена от жреците. Те се опитвали да изтрият по всевъзможни начини дори косвените изрази, напомнящи за скоростта на мисленето.

Възможно е да си чувал такива изрази като бавномислещ", трудно стига до теб". За какво говорят те? За това, че е трудно и безинтересно да се разговаря с човек, чиято мисъл работи бавно. Скоростта на мислене при всички хора на Земята е различна. Разликите могат да бъдат незначителни, но и големи. С помощта на значителното превъзходство в скоростта на мислене един човек може да покори много хора и цели народи. Предста-

ви си, че на един милион души се постави задача с някакви аритметични действия. Първи решава задачата онзи човек, при който скоростта на мисълта е по-голяма от тази на другите. Той може да реши задачата 10, 20 секунди или една минута, 10 минути по-рано. Този прост пример говори за това, че даден човек научава отговора 10 минути по-рано от другите, 10 минути по-рано от останалите 999 999 души той ще научи нещо ново или ще получи по-бързо някакви знания. Примерът с аритметичното действие като че ли е безобиден, но...

Сега си представи, че пред хората по цялата Земя е поставена някаква задача, чието решение изисква 1000 години. Те започват да я решават. А скоростта на мисълта при един човек превъзхожда мисълта на другите три пъти. Следователно всички междинни действия на човечеството ще му бъдат известни много по-рано отколкото на останалите.

Това, което човечеството ще решава 900 години, той ще го реши за 300 и ще може да конт-

ролира, да направлява действията на всички хора в продължение на 600 години. На някого може да подскаже правилно междинно решение и така да го приближи до резултата; на друг - да дава лъжливо междинно решение и по този начин да го върне назад. Или нещо, което е по-лесно за него, е да даде веднага на всички погрешно решение, да ги изпрати в задънена улица и после да направи велико откритие преди всички - с други думи, да властва.

Още преди седем хиляди години жреците разбрали какви възможности се откриват пред човек, който притежава по-голяма скорост на мислене, отколкото останалите хора. Те си поставили за цел да увеличат многократно тази разлика. Като използвали специално упражнение, се опитвали да увеличат скоростта на мисълта си в сравнение с другите, но в онези времена не успели да достигнат значителна преднина. Тогава измислили система, която забавя скоростта на мисълта на останалите хора. Системата, внедрена от тях, се

усъвършенствала с хилядолетия. Действа и сега.

Погледни внимателно начина на живот на повечето съвременни хора, анализирай го и ще видиш - повечето усилия са насочени към това, да се спре движението на мисълта им.

Анастасия започна да издава тайните на жреците на хората. Тя обясни, че дори малкото дете не трябва да се откъсва от заниманията му, т.е. да се прекъсва движението на мисълта му.

После тя ти показа и редица упражнения, насочени към ускоряването на мисълта на детето. Тя ти разказа за това, че при нас началото на обучението се състои в правилното поставяне на въпросите към детето.

Когато на детето се зададе въпрос, мисълта му започва да търси отговор и по този начин тя все повече се ускорява. Така скоростта се увеличава с всяка минута и към единадесетата година тя ще превъзхожда многократно скоростта на мисълта на човек, манипулиран от системата, която забавя мисленето.

Погледни какво става в съвременния свят. Още от раждането си детето е заобиколено от изкуствени предмети. Всеки предмет е нечия въплътена мисъл. И така на детето се поднася чужда мисъл, при това примитивна - например дрънкалка. Когато порасне малко, то получава кукла или механична играчка. Децата обичат да играят и са зависими. Те играят с това, което им се дава...

Владимире, забележи разликата. Твоята дъщеря като малка си е играла с дрънкалката, после е разглеждала куклата. Синът ти, роден от Анастасия, също обича да играе като всички други деца, но за него играчките са били катеричката, вълчицата, мечката, змийчето и много друго, сътворено от Него...

Сега сравни, само че задължително си представи разликата в скоростта на мислене на този, който е създал за детето дрънкалка или куклата, и Онзи, който е създал катеричката.

По този начин едното дете влиза в допир с предмет, в който се съдържа примитивна

мисъл, а другото общува с предмет", създаден от Бога. Скоростта на мислене при двете деца, общуващи с толкова различни предмети, ще се различава поразително. Сам можеш да се досетиш при кое от тях тя ще бъде по-голяма.

Когато вашите деца започнат да говорят, вие определяте какво могат да правят и какво не. Фактически на детето се внушава, че то не трябва да мисли само, че всичко вече е решено вместо него. Следователно не е необходимо да мисли, а трябва само да следва нечий мисли.

Когато детето тръгне на училище, неговият учител му обяснява същността на нещата, правилата на поведение и устройството на света. Не само обяснява, но и изисква от детето да мисли по начина, по който мисли някой друг. И по този начин отново забавя развитието на скоростта на мислене. Или казано по-точно, забранява на детето да мисли самостоятелно.

Във вашето училище отсъства най-важният предмет, чието предназначение е да увеличава скоростта на мислене. Този най-важен предмет е заменен с множество други, чието предназначение е да намалят съществуващата скорост на мисълта.

Роговата книга"
Владимир МЕГРЕ

Какво нещо е мисълта?! Сила непонятна, която и досега не е разбрана! Механизмите на нейната същност остават в сянка и сякаш с умисъл се скриват от лицето на човека. Сякаш, някаква сила не желае да се осъзнае какво съдържание и предназначение притежава Тя. За съжаление май рядко ни се отдава да мислим. По-лесно е да се следват готови формули и утвърдени стереотипи, без да се погледнат обективно дали са издържани в полето на истината и как се претворяват в реалността!

Замислете се!!! Колко от Нас наистина спрягаме своята мисъл в действие? Използваме ли целият си потенциал, който притежаваме или по-скоро следваме норми, които вместо свобода ни носят затвор?!

Всичко това ме кара да се замислям за своя живот и живота на човечеството. Тази мисъл неизбежно води до Христос. С него се случва нещо, което му помага да си разтвори очите за Истината, която на Нас все още убягва!

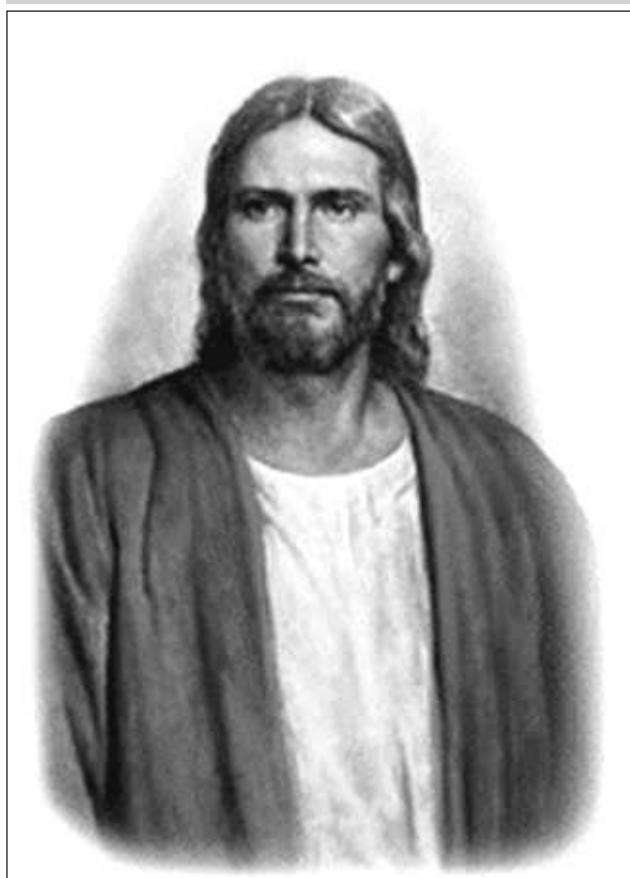
Не мисля, че Той е по-различен, както го представят в религиозните вероизповедания. Дори вярвам, че църквата, за да осигури своята власт, променя истината. Изгражда образ в пълна идеализация, чрез която се установява постепенно величие и надмощие над хората. Поставен на пиедестал, Христос се превръща в недосегаем Бог, а ние - в недостойни земни твари, потънали в грехове. Така е много по-лесно да се манипулират, особено незнаещите, заблудени хора.

От известно време светът се превръща в място на борба за власт, контрол и сила на определена част от хората над масата. А в подобни времена, истината не вирее. За властта е по-удобно да бъде скрита или така поставена, че да не се вижда с просто око.

Това, което си мисля е, че Христос успява да се извиси над създадения илюзорен свят от поредица лъжи и измислици. Той не е по-различен от Нас. Човек, дишаш въздух, пиеш вода, храни се с това, с което другите поддържат своите тела. Но нещо в мисълта му се променя. Тя се избистря. Става толкова чиста и свободна, че успява да се отърси от ненужния боклук, с който са засипани всички останали. Сякаш, разтваря Душата си пред лицето на Вселената и приема цялата скрита информация. Разбира

ХРИСТОС И НИЕ

/есе/

смисъла и предназначението на човешкия живот и съществуването на всичко живо като цяло.

И в това няма нищо чудно! Какво всъщност знаем за самите себе си? Кой се познава най-добре? И как можем да различим истинската си същност от образите, с които всекидневно живеем?

Всичко, което Христос е направил и начинът му на живот изглеждат като невероятно чудо. Такова, което

само един Бог би могъл да направи! Да, ама Не!!! Сигурни ли сме, че и Ние не можем? Сред толкова много ограничения и условности, как да разберем на какво всъщност сме способни?!

Щом Господ, е сътворил в такава Велика Хармония света, защо само с Нас нещо е нередно? Не е ли неестествено това, нямали нещо гнило?!

Мисля си, че щом Вселената и всички нейни части, както и прекрасната Земя, на която живеем, са свързани в подредена, ритмична връзка, то надали Създателят е пожелал за Нас нещо по-различно. По-скоро в нашето съзнание нещо се е объркало и постепенно е настъпил деградирен процес и заляняване на човешкия ум.

Бавно ни се спускат завеси пред очите и се поставят окови на крайниците. В привидната "свобода" се представят предели, граници, норми, а ние "свободно" си избираме. Създава ни се усещане за щастие, радост, задоволство, които обаче са краткотрайни. Възникват заплахи за тяхното продължително действие, а оттам се появява страх, егоизъм, гордост. Затворени между "четири каменни стени", без прозорец с глътка въздух, следим да не ни отнемат това, което е наше. А какво всъщност е наше? Какво имаме?!

Под тялото ни се крие същност с невероятна сила и възможности и тя си е наша, на всеки персонално. Но не можем да я открием. Вече не използваме силата на Любовта. И това не знаем как става! Търсим щастие, а то все не идва. Защо?!

Може би, стените ни се нуждаят от прозорци за светлина и чист въздух. Очите ни - от сваляне на ненужните пердета, а на тялото му се иска да махне тези окови, които така му пречат, че предизвикват силна болка! Случи ли се това, може би ще успеем да разберем какво изпитал е Христос.

За мен Той не е просто Бог, а Наш брат, а Всички Ние сме едно цяло. Създадени сме по-един и същ начин, правим сходни неща, дишаме, храним се, търсим щастие и любовта, имаме сърца и красиви Души. Просто трябва да ги открием вътре в себе си и да ги разкрием извън себе си. Не сме по-различни от Христос, но просто сме неизявени, скрити Богове!

Това е моята мисъл и пожелах с Вас да я споделя. Любов и светлина пожелавам на всички от сърце и от душа!

Катя НИКОЛОВА, гр. Горна Оряховица

Мария СТАЕВА

Образ на бъдещето

Пирин - картина от птичи поглед. Разноцветни (жълти, червени, зелени и всякакви други цветове) точици пъпеха една след друга по виещата се нагоре тясна пътека. Слънцето напичаше, но колоната от точици продължи да върви още половин час и след това, достигнала равното било, спря в сянката на боровете. Туристите от групата наставяха ярко оцветените раници от гърба си и седнаха с въздишка на тревата. Изкараха шешета с вода и кафяви хартиени пликосе, в които имаше храна. Обягваха, починаха и отново поеха. Крачеха бавно, като оглеждаха с възхитен поглед околностите. От време на време някой спираше за малко и снимаше с цифрово фотоапаратче красивата панорама. Хората дишаха с пълни гърди чистия въздух, ухаещ силно на бор, билки и цветя. Понякога вдишваха дълбоко и го задържаха максимално в гробовете си, сякаш искаха да остане там постоянно, може би, за да задържат и мига по този начин.

В късния следобед групата стигна малката, обновения наскоро, хижа. Всички места в нея бяха заети всяка вечер. Сега там имаше и друга група германски туристи, вървяща по същия маршрут, но в обратна посока.

Главният жрец отвори очи: Някой друг бе създавал този образ. Когато той се отпусна и започна да визуализира бъдещето, горната картина, ярка и жива, се появи пред него. Разбра - об-

РАЛИЦА - МОМИЧЕТО НА ЗЕЛЕНИЯ ВОДОЛЕЙ

раз нов за България е сътворен - от човек, който я обича. И реши своята бърза мисъл да използва за изграждане на детайлите.

Спомни си. Българите последни бяха покорени. Макар и спящи, те винаги се стремяха към духовното и пазеха живо в душата си малко пламъче, което един ден щеше да се разгори и да обхване цялата планета.

И всъщност не жреците успяха, а Матрицата. Те я създадоха, но не ѝ бяха господари. А сега вече искаха да я ликвидират.

Главният жрец знаеше какво пазеше българите столетия наред, преди да се появи Матрицата. Това бяха земята и планината. Нищо не можеше да ги откъсне от тях. Те ги боготворяха, наричаха земята "майчица", а планината - "закрилница". Всичко, което раждаха те, за тях бе свещено.

Тази връзка със земята и природата пазеше душите им.

Когато преди години една битка бе спечелена от тъмните сили и в резултат земята отнета от хората, жрецът помисли, че българите ще се откажат. Но планината беше останала, а в селата почнаха да копаят всяка педя досами къщите.

Отвратният удар от светлата армия беше малък по значение. Двама души във властта имаха задача гората да спасят и възстановят. Силите могат ги подкрепяха и пазеха, а те правеха, каквото могат. Хиляди българци тогава, с професии

свързани с природата, се заеха и възстановиха българските гори. Те вършеха това с любов. Всеки склон бе залесен, а създадените паркови пространства в градовете и курортите бяха с разнообразие на ботаническа градина.

Но ето, че процесът, продължил десетки години, завърши - Матрицата бавно и неусетно бе обхванала цялата българска земя. Гората остана незащитена. Започна масовото ѝ унищожение.

Имаше и по-лошо. Хората отдавна не знаеха как да я ползват. Бяха забравили, че могат да получат помощ от нея. Милардите дървета чакаха някой да ги забеле-

жи и да поиска тази помощ - да се разходи сред тях, впрегнал мисълта си в търсене на отговори най-различни или да допре дланите си до кората им, за да отдаде ненужното и вземе недостигащото му. Дори и планинарите, хора, обичащи планината, не забелязваха, че тя е жива, че има нужда от контакта с хората, но все пак макар и неосъзнато търсеха и получаваха помощта ѝ.

В резултат на новия образ за съвсем кратко време това отношение към гората се промени. Българите си спомниха за своето минало и видяха, че всичко добро там е неразривно свързано с планината и зе-

мята. Спомниха си колко много са ги обичали и как са им се отплащали за тази осезаема любов те. Откриха старите знания за връзката на човешкия дух с природата. Разбраха, че добрият, достойният, щастливият живот в близко и далечно бъдеще, във вечността може да изградят отново само върху тази връзка; не на базата на високите технологии, а върху високия морал, не с индустриализацията, а с туризма и опазването на красивата природа.

България беше богата страна. Бе дошло времето това богатство да се използва, вместо да се разрушава. Новата икономика, по-успешна от всички досега, отговаряше на времето, в което спящите веди-българи един по един се събуждаха.

Една от причините да се роди Ралица в това семейство бе любовта на Слави и Жени към природата. Много често те ходеха през почивните дни в планината - най-често се качваха на Витоша. Разхождаха се, лежаха на слънце в топло време, хапваха и сладко си приказваха.

А през годишните отпуски, които ползваха по едно и също време всяка година - юли месец, обикаляха планините. Любимите им маршрути бяха в Рила, но ходеха и в Родопите, Пирин, Стара планина.

Ралица знаеше, че тези навици на родителите ѝ допълнително ще спомогнат тя да остане будна. Освен това честото излизане сред природата оказваше влияние върху решенията и вижданията им по различни въпроси, както и върху отношението към дъщеря им. Взела под внимание, преди да се роди, всички тези условия, при които щеше да

израсне и при които живееха родителите ѝ, Ралица бе сигурна, че няма да заспи.

Когато ходеха из планините, където и да се намираха - дори и по средата на някой преход, - на обяд, след като се нахранеха, Жени постиласе дреха и слагаше детето да поспи. То много обичаше тези почивки. Лягаше по гръб и наблюдаваше облаците в малкото минути, преди да го отнесе сънят. Тогава виждаше най-различни фигури на небето, които се образуваха от движението и сливането на отделните бели късчета памук. Лицето му придобиваше замислено изражение и майка му знаеше, че сега не е нужна приказка за заспиване.

А Ралица мислено се качваше върху облаците и се появяваха в съзнанието ѝ открития, които трудно изразяваше с думички. Тези мигове на съзерцание отключваха заспали клетки в мозъка, като пораждаха въпроси. Когато не можеше сама да открие отговорите, тя се опитваше да ги намери чрез родителите си, но те не можеха да ѝ ги дадат. Но никога не убиха желанието ѝ да ги търси, не ѝ казаха: "Остави тези глупости, спи сега!" или "Малка си още, като пораснеш, ще разбереш".

Слави и Жени не осъзнаваха напълно какво правят, те просто искаха дъщеря им да бъде по-свободна от тях самите, без да могат да определят в какво точно се състои тази свобода. Мислено се връщаха в своето детство и търсеха грешките на родителите си, за да ги избегнат. Лека - полека изкарваха Ралица от затвора на Матрицата.

Клада

Озвнят
На
Зевса

СЪРЦЕ НА МОРЕЖЛАВАТЕЛ

Страдание, грях... и молитва.
Кой жертвеник вас ви повиква?
Кой в клада превръща душата
за жертва на Бог в небесата?

Безкръвните жертви сте вие,
страдание, грях... и молитва,
та дим към небето се вие,
когато сам Бог ви повиква.

Димът докъде извисява
нетленни останки от вас,
горящи в душевната клада,
димящи в човешката страст?

Страдание, грях... и молитва!
Вкусът на живота сте вие!
На клада сам Бог ви повиква,
вкусът ви с наслада да пие!

Часове летят
със скорост на ракета,
векове менят
и нашата планета.

Любовта зове
за подвиг най-достоеен,
но векът не бе
готов за щурмът боен.

А сърца пламтят
и вярват в прогреса
и за туй горят
с огъня на Зевса.

Николина АЛЕКСИЕВА

Йорданка ДЖЕЛЕПОВА, Стара Загора

Свободен от всичко - тъй звучи върховното,
свободен от всичко - тъй ечи съдбовното.
Но свободата иска всичко онова да оставиш,
дори живуркането си окончателно да забравиш.

Благодаря ти Боже, че ми даде сърце на моряк,
че след вселенското пътуване ще се видим пак.
Покланям се пред тебе за туй, че не си ме забравил
и предавам сърцето си на Тебе, понеже Ти си го направил.

Станислав БЕЛЧЕВ, Варна

ЗЛАТНО СЕЧЕНИЕ В АРХИТЕКТУРАТА И ИЗКУСТВОТО

Виктор ЛАВРУС

Не разполагаме с писмени свидетелства от древните египтяни за числото "Ф", обаче в тяхното изкуство и архитектура се съдържат немалко признаци, че то не само им е било известно, но са виждали в него нещо магическо. В частност те са знаели как да го построят геометрично от правоъгълник със страни 2/1. Умеели са и да го изведат аритметично от реда на Фибоначи.

Изследователите са открили тази пропорция в знаменитите пирамиди в Гиза (фиг. 1, фиг. 2).

На фигура 2 размерите на Голямата пирамида са в "царски лакти" и са в доста любопитни съотношения. Отношението 440:280 може да се сведе до 11:7, което е приближение на $\pi/2$, а отношението между височината и половината на страната на пирамидата, се оказва "златно": $\Phi = 1.618 = 356:220$.

В класическа древна Гърция са възникнали много учения за хармонията, от които най-дълбока следа в световната култура оставило Питагорейското учение. Последователите на гръцкия математик Питагор (560-480 пр.н.е.) си представяли света, вселената, космоса, природата и човека като единно цяло, където всичко е свързано и е в хармонични взаимоотношения. Те представят хармонията като начало на реда, като сила, побеждаваща хаоса. Хармонията е присъща на природата и изкуството: "Едни и същи закони съществуват за музикалните гами и за планетите".

След питагорейците средновековният учен Св. Августин нарича красотата "числово равенство". Средновековните строители на църкви и катедрали достигнали разработката на пропорциите на своите строежи до също така съвършена геометрическа структура както древните гърци. Натовазвайки своите култови строежи със сложна и многос-

фиг. 1

лойна символика, те смятали, че като се следва определена геометрична логика, сградата се оказва заредена със свещена сила.

На фигура 3 е фасадата на прочутата "Нотр Дам дьо Пари". Цялата се вписва в златен правоъгълник, а също и всеки обособен архитектурен елемент.

По-долу (фиг. 4) ще видите плана на готическата катедрала: "Notre-Dame" в Амиен (1220 г.). Централния и напречния неф (кораб), а също и всяка четворка колони оформят златни правоъгълници.

Гениите на Ренесанса са черпели вдъхновение от класически теми и са създавали своите композиции по законите на златния коефициент. Човешките фигури, както в живописата, така и в скулптурата съответстват на хармоничните критерии на античните канони.

На тавана на Сикстинската капела (фиг. 5) ясно изпъкват златните правоъгълници, със знаменитите фрески на Микеланджело Буонароти.

След титаните на италианския Ренесанс (Леонардо, Ботичели, Тициан, Микеланджело и Рафаел) и техния северен събрат - Албрехт

фиг. 3

Дюрер (художник с широки познания в геометрията) от 1600 г. до началото на XVIII век доминира стилът "барок". Произведенията на живописата, скулптурата и архитектурата в този стил, както и при следващите го "рококо" и "неокласицизъм" са все така премерени и балансирани по мерките на "златното сечение".

Импесионизъм и изкуството от началото на XX век

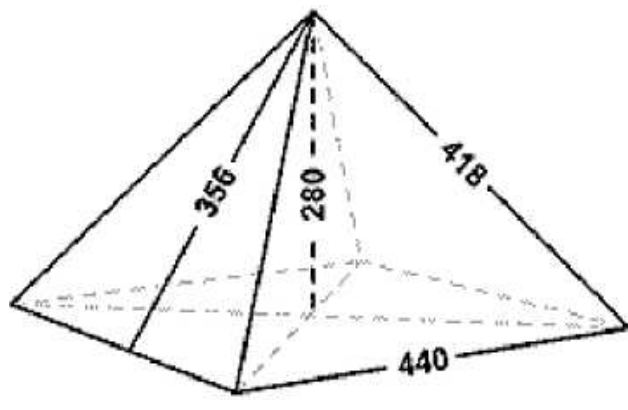
Импесионистите се противопоставят на условностите на класицизма, романтизма и академизма, търсели са красотата на ежественото, опитвали са се да уловят "впечатлението" (impression), но въпреки това и в техните намираме следите

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК "ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ"

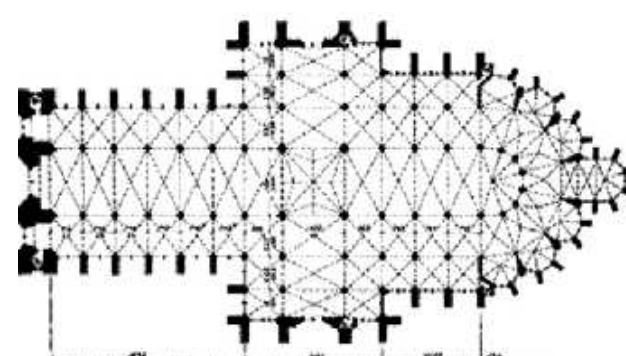
Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения.

Село Негован, общ. София (срещу кариерата)
тел. 0888 930 228; 02 996 22 11 (вечер)
e-mail: greensping@dir.bg

фиг. 2

фиг. 4

на златното сечение. То просто е станало

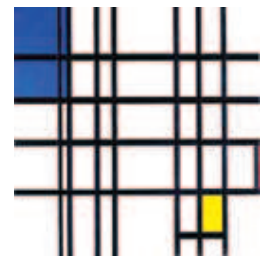
фигурата на барманката се вписва в златен

фиг. 5

фиг. 6

фиг. 7

част от обучението в "занаята" на всеки художник, независимо от школата, на която принадлежи.

В картината на Мане "Бар във Фоли Бержер"

триъгълник (фиг. 6).

Съвременна живопис - модернизъм

Новото изкуство - кубизъм, дадаизъм, абстракционизъм,

абстракция. Днес интересът към него се възражда, някои уебдизайнери намират вдъхновение в картините му (фиг. 7).

Търсете на книжния пазар третата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - "Вдъхновени от красотата" от Станислав Спасов - почитател на книгите на Владимир Мегре, доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово имение".

Телефони за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail: rodimie@yahoo.com

Търсете на книжния пазар първата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - "Безкръвната революция" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер. Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59 e-mail: rodimie@yahoo.com

Търсете на книжния пазар втората книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков. Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59 e-mail: rodimie@yahoo.com

Търсете на книжния пазар първата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - "Безкръвната революция" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер. Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59 e-mail: rodimie@yahoo.com

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:

Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Стефан Калайджиев
Константин Стамболиев
Красимир Нотев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:

1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1"
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
962-16-87
e-mail: rodimie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издателска къща "Новата Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBG5F

Отдел разпространение:
088/869 33 59
Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД

ISSN-1312-7063